

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

13. Dies Maii. Tam brevis est Gulæ voluptas, ut spatio loci, vix sit quatuor digitorum; spatio temporis, vix sit totidem momentorum. S: Innocentius de cont. mund.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

13. DIES MAII.

Tam brevis est Gulæ voluptas, ut spatio loci, vix sit quatuor digitorum; spatio temporis, vix sit totidem momentorum. *S: Innocentius de cont. mund.*

Gula. I.

O Angusta voluptas, quæ contrahitur ad tam arctos limites loci, & temporis! Et tamen quid non agunt mortales ut faginent corpus, ut lenocinentur crapulæ, ut farciant ventrem? Quidquid avium volitat, quidquid piscium natat, quidquid ferarum discurret, nostris sepelitur ventribus. Ita ut nihil aliud sit stomachus, quam mortuorum animalium tumulus. Videas integra jam oppida, integros pagos nostræ luxuriæ ministrare; alii nil nisi retia, & laqueos, ut piscentur exoticos pisces; alii pedicas, ut aucupentur peregrinas aves, præparant. Scrutantur alii terras, alii maria; reptilibus hi incumbunt, conchylia, & ostrea eruentes: isti ut condimenta cibus miscemus, classibus oceanum secantes ad Indos, & Moluccas, ad nationes vix vel nomine notas confugiunt, ut unius hominis genio indulgeatur. Sic raritate, & difficultate irritamur, & volumus habere, quod habere non est in expedito.

II. Et tamen quàm exiguum est loci spatium, quo te maris, terræ, aëris prædæ concluduntur. Quantulum ex tot dapibus ultramarinis, quibus condiendis tot adlaborarunt manus, fessio voluptatibus

Majus.

Tessera.

363

tibus ore convivæ delibant? Quantum ex fera tanto capta conatu, tanto cocta apparatus, Dominus condus, & nave abundus gustat? Quantulū ex tot conchyliis tam longè advectis, tam studiosè conquisitis, per stomachum insaturabilem labitur? Hæc est hominum cæcitas incredibilis, quod non credant se majorem habere famem, quàm ventrem. Tam paucis natura est contenta, ut illi abundè sufficiat aqua, & polenta: passim alimenta jacent, quæ rerum natura omnibus locis disposuit. Nonne omnes viæ oleribus sunt refertæ? Annè herbas, & legumina putamus tantum germinare pecoribus, non hominibus? Fames non est ambitiosa, nec deliciarum studiosa: contenta est desinere, & admodum nihil curat, quo desinat. Cùm venter taceat, palatum adhuc loquitur: quid huic adferat, curiosè scruratur: nullam tamen allaturus delectationem, nisi adferat, dum venter postulet. Magis enim juvat bibere sitientem, acceptior est famenti esca, quidquid ex abstinentia contigit, avidiùs excipitur.

III. Condidit te Deus patrem Angelis, & facis te non impari bestiis? qui omninò non potest infamiam suam tollere, saltem satagit illam minuere. Pudeat nos adeò esse impudentes, ut casus nostri à felici statu dedecus, per ciborum intemperantiam, velimus quotidie commemorare; quorum nulla deberet esse vel memoria. Comede ut corpus reficias, non ut conficias: sit tibi ad corporis usum, non ad pondus. Nonne probrosum est saburrare & farcire ventrem, ut aselli sarcinam, cùm illa ipsa caro sit extollenda olim suprà ipsos Cherubinos? Intra corpus tuum est regnum Dei; est enim Spiritus sancti sacra-

sacrarium; quomodo igitur tam es abjecti animi, ut perindè ac si pastui, & abdomini esses natus, de stomacho tuo facias manticam, & mortuorum pecudum veluti tumbam? O animam cadariferam, in cuius corpore, veluti in mortuali urna sepeliuntur tot altillium, piscium, & pecudum cadavera! Adam violato jejunio statim denuntiatus est reus mortis, cœpitque tunc esse mortalis. Tu indies sis magis magisque mortalis, dum saginaris mortibus, & avidè nutritis animalibus mortuis, quæ in te humanantur. Undè ubi ventris est ingluvies, illic mentis est illuvies. Si multum bibis, non diu eris in vivis. Ut Pharaon perit in rubro freto, sic multorum ratio in rubro vino. Quapropter insanit suprâ modum, qui bibit ultrâ modum. Undè qui cupit diu vivere, timet citò mori, Poëtæ monenti gerat morem.

*Parcus vescendo, parcissimus esto bibendo.
Sanior esse potes, si cum moderamine potes.*

14. DIES MAII.

Ira voluntarius dæmon, optata insania, mentis est defectio. *S. Chrysof. serm. de Mans.*

Ira. I.

Nihil erit expeditius quàm tuæ irasci iracundiæ, si illius monstri monstruosissima aspexeris lineamenta. Hic rabidus affectus, cum sit dæmon, non à Deo immissus, sed spontè assumptus, ut ille energumeni, sic & hic iracundi
exagi.